

ske Råds rapporter, er kun naturligt, idet Det Økonomiske Råds rapporter naturligvis som alle andre rapporter er til politisk diskussion. Men det må aldrig betyde, at Det Økonomiske Råds integritet og uafhængighed må kunne antastes.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Den anklage, der er refereret i spørgsmålet, er usædvanlig. Den er fremkommet på en meget usædvanlig måde: på forsiden af Berlingske Tidende den 23. november 2000. Det fremgår ikke specifikt, af hvem, hvornår og hvad der hævdes at være sagt.

Jeg vil gerne sige, at Finansministeriets medarbejdere er fuldstændig uforstående over for anklagen og ikke kan genkende beskrivelsen, hverken i indhold eller i handlingsforløb. Lad mig føje til, at mig forekommer hele spørgsmålet endnu mere bizart, fordi der ikke har været mindste antydning af, at den pågældende sekretariatschef skulle være interesseret i et karriereforløb i centraladministrationen.

Der er, som det er oplyst for mig, ingen ledende medarbejdere, som før eller efter euroafstemningen har rejst spørgsmål om ansættelsesforhold, karrieremuligheder over for sekretariatschefen eller for den sags skyld anfægtet vismandsinstitutionens integritet og uafhængighed.

Derimod har der været en række telefonsamtaler mellem sekretariatet og Finansministeriets ledende medarbejdere i slutningen af maj og starten af juni for at få opklaret forhold i kapitlet om euroen, som blev drøftet i Det Økonomiske Råd den 24. maj 2000, og forhold i et andet kapitel om euroen, som rådets formandskab formulerede i 1997.

I disse drøftelser blev rejst mange kritiske spørgsmål og kommentarer til kapitlets faglige indhold, derimod ingen af de spørgsmål, som er refereret i Berlingske Tidende den 23. november 2000.

Så kan jeg i øvrigt oplæse, at ansættelser i ministerier og styrelser foretages i de enkelte ministerier og styrelser. I Finansministeriet er det departementschefen, og han har ikke i det sidste halve år talt med sekretariatschefen i Det Økonomiske Råd.

Aage Frandsen (SF):

Jeg er selvfølgelig glad for, at finansministeren kan afkræfte – skal vi sige – hovedtendensen i hele historien.

Men jeg vil spørge finansministeren, om ikke der har været – som også der ligesom ligger i finansministerens svar nu – den åbenhjertige samtale mellem en ledende embedsmand i Finansministeriet og den pågældende sekretariatschef efter euroafstemningen, som der refereres til, og at man i den forbindelse, hvor man kan have sagt meget til hinanden, som ikke nødvendigvis skal refereres, er kommet ind på spørgsmål om, hvor personer var egnede til at være ansat henne.

Under alle omstændigheder er der ikke tale om noget konkret ansættelsesforhold, for sådan noget har jeg forstået, at der under ingen omstændigheder har været tale om, men at man under en sådan samtale kan have sagt noget, som en part har opfattet på en anden måde, end afsenderen har tænkt sig.

Frank Dahlgard (UP):

Jeg kan forstå på finansministerens svar, at sekretariatschefen hos vismændene lyver – eller taler usandt – når han på en forespørgsel fra en journalist bekræfter, at han er blevet, hvad skal vi sige, truet med, at han ikke skal regne med at få noget job, hvis han skulle ønske det, i centraladministrationen, fordi han har medvirket til at lave en analyse, der konkluderede, at det stort set er ligegyldigt, om vi beholder kronen eller går over til euroen.

Jeg tror, at sekretariatschefen taler sandt, og jeg er interesseret i at vide: Hvem er den højtstående embedsmand i Finansministeriet, der har sagt sådan? Hvornår er det sagt og under hvilke omstændigheder?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil sige til hr. Aage Frandsen: Der er ingen tvivl om, at der har fundet fagligt åbenhjertige samtaler sted, og at ledende medarbejdere i Finansministeriet ligesom jeg selv anser det faglige indhold i eurokapitlet i foråret for svagt. Det har jeg også givet udtryk for. Det skal vi ikke gentage.

Men til resten af spørgsmålene vil jeg sige: Jeg kan kun henholde mig til, hvad mine medarbejdere siger. Jeg har ingen som helst grund til at tro, at mine medarbejdere ikke giver mig en sandfærdig beskrivelse af deres indtryk af samtalerne.

Dermed slutter diskussionen for mit vedkommende.